

entrenament i anàvem a casa amb la sensació d'haver estat tractats a puntades. Els altres aspectes ja es veuen. Així no es pot anar per la vida. Ben diferent era en Johan, amb el qual teníem molt bon ambient a la plantilla. Era un entrenador que feia el que havia que fer, estava molt a sobre, exigia molt i no et deixava relaxar en cap entrenament. Es va fer respectar i al mateix temps estimar. Amb ell es podia dialogar de tal manera que qualsevol *pique* produït en el camp no repercutia a la vida quotidiana. A conseqüència d'aquest bon ambient ens podíem exigir a nosaltres i als nostres companys més esforç i més lluita.

LA COPA D'EUROPA...

Evidentment l'ambient viscut a la plantilla repercuteix en els resultats de l'equip tot i que en algunes ocasions la pilota no vol entrar. És en els tocs de pilota, en l'alegria del joc desenvolupat on es nota que hi ha un vestidor ben unit, la qual cosa ens va permetre poder guanyar quatre lligues seguides i la copa d'Europa. Recordo aquella final a Wembley. Va ser un partit que vàrem viure amb molta tensió. Nosaltres vàrem jugar molt bé i la Sampdoria també va fer un bon joc i ens ho va posar força difícil. Sort del gol de Koeman que ens va donar aquella copa tan magnífica.

Parlant d'aquest tema, recordo que, en acabar, tots vam anar a parar a una banyera brindant amb cava i podeu imaginar l'eufòria que hi va haver. Va ésser molt divertit. I Gaspart recordeu el que va fer?... Es va llançar al Tàmesi. Aquest home és diferent.

EL MOMENT MÉS IMPORTANT...

És en una altra final, aquest cop de la recopa, on vàrem jugar a Rotterdam, contra el Manchester,

“La final de Wembley, va ser un partit que vàrem viure amb molta tensió, en acabar tots vam anar a parar a una banyera brindant amb cava i podeu imaginar la eufòria que hi va haver, va ésser molt divertit.”

on vaig viure el moment que recordo més important de la meua carrera ja que va ésser el meu debut amb el primer equip. Curiosament també és el que recordo amb més dolor ja que vàrem perdre per dos a un el dia 16 de maig de 1991. En aquell partit, per a mi, es va complir la il·lusió de tot jugador de la cantera, pujar a la primera plantilla. Aquell any no vaig jugar perquè hi havia en Zubi, però a la final no va poder jugar per una sanció i jo vaig tenir la meua oportunitat.

mai el que passarà, tot està molt igualat i si un equip no està molt concentrat pot perdre amb qualsevol. En aquest món de l'esport canvia tot molt de pressa. De mi mateix es va parlar alguna vegada de poder anar a la selecció. Això va ésser quan vaig debutar al primer equip del Barça, però ja se sap, una setmana vas a la selecció i a la propera et diuen que vagis cap a casa. És un moment en la vida esportiva del

jugador que no ha de preocupar fins que no arribi. De tota manera vaig jugar força temps a la Sub-16. Després de la llei Bossman va arribar un allau de jugadors de la resta d'Europa, cosa que no trobo justa, i més veient la qualitat dels jugadors que vénen. No és que siguin dolents, però aquí n'hi ha d'iguals o millors tret d'aquells que tots tenim en ment. Per exemple, el davanter més perillós que he vist mai, el teníem a casa, en Romario. Aquest sí que marcava les diferències. Al meu criteri el millor porter de la lliga a primera divisió és el de l'Atlético de Madrid, Molina. És el que veig

Busquets a l'equip infantil A del C.E. Badia, 1980

EL FUTBOL ÉSAIXÍ?...

El futbol és difícil. No saps mai si guanyaràs o perdràs per molt bé que estiguis. Encara que vulguis guanyar, si no et surten bé les coses pots perdre. En alguns partits no estàs al cent per cent sinó al setanta o vuitanta i et surt un partidàs. Al futbol no pots dir

més complet. Tot i que hi ha molt bon nivell, és el que crec que sobresurt per damunt dels altres.

UELLEIDA...

El nostre Lleida és un bon equip i un molt bon club. La ciutat i els seus habitants són molt *majos*, però falta que s'animin i vagin més

al camp per poder omplir-lo una mioca més. I a nosaltres en caldria una mica més de regularitat. Tenim un bon equip, hem jugat bons partits, però ens falta assolir aquesta bona línia.

L'afecció està una mica apagada. Un camp tan bonic com tenim amb només dos mil o dos mil cinc-cents espectadors no és normal, encara que a l'hivern el temps no hi acompanya. A veure si ara amb la calor... A la plantilla tenim jugadors joves i jugadors veterans. Està ben compensada i formem un bon conjunt. Hi ha molt bon ambient i evidentment tenim qualitat per optar a l'ascens, però a segona divisió tots els equips estan molt igualats. Fixeu-vos,

EL FUTBOL BASE...

Cal pensar que, al Lleida, tenim gent jove i d'un gran nivell. Per això el futbol base té una importància primordial, importància que molts equips li donen i el cuiden. Primer

"Al Lleida, estic molt a gust, en principi m'agradria quedar-me al menys un any més, però deixaré aquesta decisió fins al final de la temporada."

ho vaig veure al Barça i després ho estic veient al Lleida, on, per exemple, els meus fills practiquen aquest esport al futbol base de la UE Lleida. De totes formes, per poder saber amb exactitud el funcionament del futbol base, i si

futbol base un lloc important l'ocupa l'afecte i l'estima que tenen tots els infants envers del seu entrenador.

LES ANÈCDOTES...

Els nens tenen també una gran estimació pels seus ídols. Jo he notat aquest sentiment, però el que em va donar un caire més popular va ésser la paròdia del Bussi Solucions del programa Força Barça, on em tractaven amb respecte, amb simpatia i molt d'humor. Aquest programa em va fer popular per a la canalla. El bon humor és una de les virtuts que no hauria de perdre mai cap ésser humà.

Un altre moment anecdòtic, per tot el que es va parlar i la de pàgines de diari que va omplir, va ser quan vaig tenir aquell petit accident domèstic, la famosa cremada a les mans, a la qual molts mitjans informatius van treure de context, i que senzillament va ocórrer que un dels meus fills va caure, hi sense voler va fer caure la planxa també. Realment va ésser un cop de mala sort, però no va passar res... ha, ha, ha...

Els pantalons llargs. La pregunta de per què porto pantalons llargs me l'han fet milers de vegades i jo he de dir que sota els pantalons llargs només hi amago un parell de cames. Els porto per comoditat. Me'ls vaig començar a posar quan jugava als equips inferiors del Barça perquè moltes vegades jugàvem en camps de terra.

Robert Queral, Busi i Marçal Abella

hem jugat contra equips que estan a dalt i els hem guanyat, fins i tot els hem golejat. I també ha passat al contrari, hem perdut partits contra els cuers de la classificació. Part del mèrit del bon ambient el té el nostre entrenador, Víctor Muñoz. Ell és un treballador, li agrada entrenar, examinar el rival i, sobretot, personalment el que trobo molt bo d'ell, que ho trobava a faltar, és el diàleg. Hi podem parlar i dir obertament el que pensem, allò que opinem. Aquí, al Lleida, estic molt a gust. En principi m'agradaria quedar-me al menys un any més, però deixaré aquesta decisió fins al final de la temporada quan valoraré, si tothom hi està d'acord, la meua continuïtat. Crec que no és el moment de parlar-ne ara.

convindria canviar-hi alguna cosa, cal estar molt ficat en aquest món i viure amb ell totes les seves realitats.

Potser quan pengi les botes podré dedicar-me a aquest tema, el del

"Sota els pantalons llargs només hi amago un parell de cames. Els porto per comoditat, m'els vaig començar a posar quan jugàvem en camps de terra."

futbol base, encara que ho veig difícil, molt difícil. Tot i que m'agradaria perquè és el món que visc professionalment, però en aquest moments no es a la meua ment aquest futur. A part de poder tenir una relació professional amb els equips de futbol base, a part de les sensacions esportives, a part de la tasca d'ajudar un nou talent, en la satisfacció d'un entrenador de

Després els portava, i els porto encara, a tots els entrenaments i em sento molt còmode amb ells. Així doncs, no tinc cap necessitat de portar-los curts.

VIDA PERSONAL...

La meua vida a Badia era molt sana i molt normal. Cal pensar que Badia és un poble i jo feia la vida

normal de un lloc d'aquestes característiques. Coneixia a quasi tothom i ho recordo amb molt d'afecte. És en les meves estades a Badia on gaudeixo dels meus hobbies, perquè durant la setmana bàsicament no tinc temps. Els que practico més assiduament són el billar i el futbolí. Malgrat tot, quan tinc temps lliure el dedico a la meva família, sortim a veure la natura, a fer un bon àpat, però per damunt de tot passar el dia junts. I clar, quan es pot anem a Badia on tenim la família. Això d'anar a Badia cada vegada resulta una mica més difícil perquè els caps de setmana, quan els meus fills tenen lliure, jo estic lligat al futbol, i quan tinc lliure entre setmana, és clar, els meus fills han

Un moment de l'entrevista

permís perquè facin campanya.

“Ressaltaria el magnífic acolliment per part de la gent d'Alpicat, tant a la meva família com a mi mateix. Hem sentit l'escalfor del poble i ens trobem molt bé entre vosaltres.”

d'anar a classe. Però algun cop demanem al director del col·legi

Aquestes ocasions cada cop són més escasses perquè els nostres

Foto: Tony Alcántara

fills tant en Sergi, que és el gran, com l'Aitor, que és el petit, cada dia han que esforçar-se més en els seus estudis, i a part tots dos practiquen el futbol, aquí a Lleida. En Sergi juga de davanter i a l'Aitor li agrada fer de porter. Encara que a mí m'agradaria que volgués ser jugador de camp, reconec que de porter ho fa força bé. I jo com a pare voldria que arribessin molt lluny, tot i que entenc que això és molt difícil, però sobretot el que demano és que no tinguin cap lesió i que estudiïn. Després el temps dirà si algun dels dos o tots dos poden arribar a ser uns molt bons jugadors.

Ara bé, tant la seva mare com jo intentem inculcar-los l'esperit que hem trobat tant a Badia com a Alpicat, on quasi tothom es coneix i té una relació més familiar en tot, tant a l'hora de passejar, com de comprar. La veritat és que l'adaptació de la meva família a Alpicat va ésser molt bona, encara que jo, abans de venir, tenia una mica de por al canvi. Jo ja n'estava acostumat d'estar fora de casa, amb els viatges de l'equip, però la família havia estat sempre a Badia i s'hi trobava molt bé. A l'escola els han rebut amb força naturalitat, com a qualsevol altre nen. Jo personalment ressaltaria el magnífic acolliment per part de la gent d'Alpicat, tant a la meva família com a mi mateix. Hem sentit l'escalfor del poble i ens trobem molt bé entre vosaltres.

Per finalitzar voldria saludar a tots els lectors i encoratjar a tots els col·laboradors de El Nou Pinetell a continuar endavant en aquesta tasca tan engrescadora.

